

Tuula Rokka

SUZANNEN PARIISI, OSA 2

SUZANNEN PARIISI

OSA 2

Tuula Rokka

Kuvat ja lähdetiedot: Google

Laulut: Youtube

Sisällysluettelo	Sivu
Hugenottisodat	9-20
Aurinkokuningas 1	21-30
Aurinkokuningas 2	31-38
Aurinkokuningas 3	39-52
Aurinkokuningas 4	53-57
Aurinkokuningas 5	58-62
Aurinkokuningas 6	63-72
Aurinkokuningas 7	73-87
Aurinkokuningas 8	88-92
Aurinkokuningas 9	93-101
Aurinkokuningas 10	102-110
Aurinkokuningas 11	111-124
Aurinkokuningas 12	125-139
Vallankumous	140-147
Marien paini	148-151
Axel von Fersen	152-163
Axelin paini Marien kanssa	164-169

Sisällysluettelo

Sivu

Ranskan vallankumouksen

pääpukarit

170-171

Rousseau 1

172-183

Rousseau 2

184-196

Camille Desmoulins

197-208

Danton

209-222

Marat

223-241

Saint-Just

242-257

Robespierre

258-268

© 2026 Tuula Rokka
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-89-0356-7

OSA 2
Jeanne d'Arcista
Ranskan vallankumouksen päättymiseen

Pariisi Jeanne d'Arcin jälkeen Hugenottisodat

Keskiaikainen Château du
Louvre, Palais du Louvren
edeltäjä. Limbourgin
veljekset, *Très Riches
Heures du Duc de Berry*;
Lokakuu, (1412–1416).

Jeanne ei siis pystynyt valtaamaan Pariisia vuonna 1429. Pariisi palasi ranskalaisille vasta vuonna 1436.

Frans I (1515 – 1547) tuo italialaisen renessanssin Pariisiin. Hän palauttaa myös Pariisin kuninkaallisten tärkeimmäksi asuinpaikaksi.

Elämme vuotta 1598.

Meidän yhteisöömme tulee ihminen. Hän on hugenotti. Häntä vainotaan ja hänet uhataan tappa. Hän on kurjan ja nälkiintyneen näköinen. Teresen äidilliset vaistot heräävät oitis.

Mies on pelastunut muun muassa Pärtylynyön verilöylystä eli Pariisin verihäistä. Verilöylyn pääarkkitehtinä oli leskikuningatar Katariina de' Medici. Verilöyly alkoi 24.8.1572 Pärtylyn päivänä. Aluksi murhattiin hugenottien johtaja Gaspard de Coligny. Murha-aalto levisi yli Pariisin ja myöhemmin muihin kaupunkeihin sekä maaseudulle. Mellakointi kesti kuukausia ja vaati tuhansien, mahdollisesti jopa kymmenien tuhansien ihmisten hengen. Se oli käännekohta uskonsodissa hugenotteja vastaan.

Arthur ei ole kiinnostunut ihmisten uskonasioista, mutta kertoo meille kuitenkin tietonsa sillä aikaa, kun Terese hoivaa uupunutta hugenottia.

Me ryhdymme auttamaan Tereseä. Laitamme uupuneen hugenotin lepäämään puiden siimekseen. Puhdistamme häntä parhaan kykymme mukaan ja hoitelemme hänen haavojaan ratamon lehdillä ja muilla hyvillä luonnon yrteillä. Saamme hänet virkoamaan.

”Keitä te olette, omituiset ystäväni? Olenko minä jo taivaassa?”

”Et sinä vielä ole taivaassa. Olet entisellä Lutetian suolla. Me olemme puunukkeja ja meillä on oma yhteisö tällä nykyisin jo saareksi muuttuneella alueella Seine-joella.”

”Minä en ymmärrä mitään. Kuinka minä voin ymmärtää teitä ja kuinka te voitte ymmärtää minua? Kyllä minun täytyy olla jo Jumalani luona taivaassa.”

”Te ihmiset olette sitten typeriä otuksia, anteeksi vaan”, lausahdan minä. ”Te luulette ja olette sietämättömän varmoja siitä, että vain te kykenette ajattelemaan, suunnittelemaan, tuntemaan ja rakastamaan ja vain teillä on valta ja herruus yli muun luonnon. Niin on asian laita, ystäväiseni. Me olemme vain puusta veistettyjä puunukkeja, mutta olemme monessa suhteessa teitä ihmisiä etevämpiä. Mutta meille ei puun verenkierrossa ole onneksi annettu vallanhimoa, ja se on todella kullannarvoinen ominaisuus. Pystyimme saamaan Jeanne d’Arc:iin yhteyden hänen ollessaan vankeudessa ja

pystymme saamaan sinuunkin yhteyden, kuten huomaat. Olemme ilmeisesti teidän Jumalanne luomia taruolentoja, vähän niin kuin peikot, keijut ja kaikenkalaiset hyvät henkiolennot. En minä muuta osaa sanoa. Menneeseen aikaan pääsemme mukaan laitteidemme avulla, mutta tulevaisuuteen ei meitä, ainakaan vielä toistaiseksi, päästetä. Olemme ounasteluiden ja tuntemusten varassa.

Olen muuten nimeltäni Suzanne ja tässä on puolisoni Jean-Pierre. Lakkoja sinulle syöttää ystävällinen emäntämme Terese ja tuolla on hänen viisas puolisonsa Arthur. Mikä sinun nimesi on?"

"Kiitos selvityksestä. Minä olen hugenotti Benjamin ja olen läpikäynyt kaikki uskonsodat. Tässä viimeisessä haavoituin pahasti, mutta pääsin pakenemaan. Ja tässähän minä nyt olen teidän taivaassanne. Kiitos siitä Jumalalleni."

"Mitä ihmettä se tarkoittaa, että olet hugenotti", kysyn minä. Minua ärsyttävät suunnattomasti ihmisten keskinäiset kiistat yhdestä ja samasta Jumalasta. En ymmärrä.

"Se tarkoittaa sitä, että olen protestantti", vastaa Benjamin.

Ärsytykseni lisääntyy. ”Ja mitä se protestantti sitten tarkoittaa?” kysyn silmät leimuten.

”Protestanttinen tarkoittaa ensisijaisesti uskonpuhdistuksessa eli reformaatiossa syntyneeseen kristinuskon suuntaukseen liittyvää tai siitä peräisin olevaa oppia. Emme hyväksy kaikkia roomalaiskatolisen kirkon oppeja. Uskomme vain Raamattuun ja sen auktoriteetteihin. Uskomme ainoastaan Jumalan armoon ihmisen pelastajana. Emme usko ihmisen pelastukseen omien hyvien töidensä perusteella. Siinä ovat tärkeimmät syyt kiistoihimme.”

”Kiitos Benjamin selventävästä vastauksestasi. Olen kyllä kuullut Martti Lutherin teeseistä, mutta pidin niitä höyrähtäneen munkin höpinöinä. Mutta kyllähän niissä tuntuu perää olevan. Ihmisillä näköjään on vahva taipumus kääntää kaikki omaksi ansiokseen. Ihminen näköjään haluaa aina ottaa kunnian itselleen.

Hän on hyvä. Toinen ihminen vaan on paha. Se on ihmisen luonne, vai mitä Benjamin?”

”Näinpä se tuntuu olevan”, myöntelee Benjamin.

”Sinä olit siis mukana Pärttylilyn verilöylyssä?” kysyy Terese ja laittaa hellästi tuoreita keräämiään vadelmia Benjaminin suuhun.

"Toki olin. Se oli kaamea yö. Katsokaa!

"Miten sinulla voi olla tuollainen maalaus mukanas?"
ihmettelee Jean-Pierre. "Miten se voi olla mahdollista?"

"Eräs hugenottiystäväni oli maalari ja oli
kuolemaisillaan. Tunsin hänet entuudestaan ja riensin
auttamaan häntä. Ennen pois nukahtamistaan hän työnsi
käteeni tämän piirroksen, jonka oli ehtinyt tehdä
taistelun kulusta. Nyt se on minulla ja pidän huolta siitä
kuolemaani asti. Se on minulle hyvin arvokas",
huokaisee Benjamin raskaasti.

"Kuinka monessa uskonsodassa oletkaan ollut mukana?" lausahtaa Terese ja katsoo Benjaminia kuin katsoisi omaa poikaansa.

"No tuota. Uskonsodathan meidän hugenottien ja katolisen kirkon välillä kestivät vuodesta 1562 aina tähän vuoteen eli vuoteen 1598 saakka. Kaikissa olen ollut mukana. Siinä on mennyt elämästäni kolmekymmentä ja kuusi vuotta hyvän asian puolesta taistelemisessa. Toivottavasti kuninkaamme Henrik IV saa sodan lopullisesti päättymään."

"Hetkinen Benjamin. Minä putosin kärryiltä. Aloitetaanpa alusta", pyydän minä.

Terese ja Jean-Pierre pudistelevat puupäitään.

"Malttaisit nyt Suzanne!" huokaisee Jean-Pierre.

"Täytyykö sinun aina olla niin perusteellinen?"

"Kyllä minun täytyy."

"Kysy vaan Suzanne. Vastaan mielelläni. Saanhan samalla purkaa omaa sydäntäni. Se on minulle äärettömän huojentavaa. Ole hyvä minun puolestani!"

"Olen ymmärtänyt, että 1560-luvulla käytiin kolme erillistä sisällissotaa. Pitääkö paikkansa?"

"Kyllä, pitää paikkansa,"

"Pitääkö paikkansa, että vuonna 1570 tehdään Saint Germainin rauha?"

"Kyllä, pitää paikkansa."

"Pitääkö paikkansa, että vuoden 1570 rauha ei kestänyt?"

"Pitää paikkansa."

"No, kuka aloitti taas uuden sodan?"

"Katoliset hyökkäävät meidän kimppuumme 24.8.1572 niin sanottuna Pärttylilynä. Katariina de' Medici haluaa päästä eroon meidän johtajastamme Gaspard de Colignysta. Syy on suurelta osin poliittinen. Me, hugenotit, jäämme taistelemaan uskontomme ja olemassaolomme puolesta", vastailee Benjamin tyynesti minun kiihtyneisiin kyselyihini.

"Kuoliko johtajanne?" tiedustelee Arthur.

"Kyllä hän menehtyi", kuuluu Benjaminin surullinen huokaus.

"Minä en kestä enää noita teidän ihmisten turhanaikaisia kiistojanne", huokaisee Terese tuskastuneena. "Joko kaikki tasaantuu?" jatkaa Terese ja työntää Benjaminin

suuhun lakkoja sellaisella vauhdilla, että Benjamin meinaa tukehtua ja tehdä lakon koko hengitystouhussa.

”Voi, voi Terese-kulta. Ei mikään rauhoitu. Päinvastoin. Verilöylyä seuraa uusi sisällissotien kierre. Vuonna 1576 solmitaan taas muodollinen rauha. Se on yhtä tyhjän kanssa. Katoliset muodostavat *katolisen liigan* ja aseellinen välienselvittely jatkuu.”

”Mitähän se Taivaan Jumala asiasta tuumii?” mietin minä omassa puupäässäni.

Benjamin on uupunut ja väsähtää. Annamme hänen nukkua ja jäämme keskenämme ihmettelemään tuota perin mystistä *ihmisten Jumalaa*.

Benjamin herää, joten jatkamme keskustelua hänen kanssaan.

”Eikös se Ranskan kuningas Henrik III ollutkin protestanttisuuteen suopeasti suhtautuva kuningas, vai olenko ymmärtänyt oikein?” kuulen oman ääneni taas korvissani. Olin pyhästi päättänyt hillitä itseäni ja antaa toisillekin suunvuoron.

”Kyllä vain. Olet oikeassa, Suzanne. Vuonna 1574 kuninkaaksi kruunattu Henrik III pyrkii irtautumaan *katolisen liigan* otteesta.”

Teos kuvaa historiaa Jeanne d'Arcin ajoista Ranskan vallankumouksen päättymiseen. Teoksessa kuljetaan monien historiallisesti merkittävien siltojen ja mutkaisten polkujen kautta lähtöpisteestä päätepisteeseen. On hugenottisotia, on Aurinkokuninkaan loistoa, on hänen vaimojaan ja rakastajattariaan, on hänen sairauksiaan ja on hänen käymiään sotia. Ranska on mahtavimmillaan. Kaikkia näitä vaiheita seurataan puunukkien aivoitusten välityksellä, ja heidän arkisia puuhiaan seuraten. Puunuket eivät aina pysty ymmärtämään ihmisluonteen monimutkaista käyttäytymistä. He elävät omassa yksinkertaisessa elämässään ja arvostelevat usein hyvin kipakastikin ihmisten juonitteluja ja heidän moraalittomia tekojaan. Mutta kaikki loisto romahtaa. Tulee Ranskan suuri vallankumous. Teoksessa pyritään löytämään syitä sen syntyyn, sen raaistumiseen ja lopulta sen tuhoon. Vallankumouksen "pääpukarit" ovat hyvin mielenkiintoisia ja kiehtovia persoonia. He eivät ole lainkaan mitään "tolloja", joten tolle lege!